

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ ΕΞ ΑΛΙΚΙΑΝΟΥ ΚΡΗΤΗΣ

Οὗτος ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς τοῦ Χριστοῦ Γεώργιος ἐγεννήθη ἐν Κρήτῃ εἰς τὴν Ἐπαρχίαν Κυδωνίας, χωρίον Ἀλικιανοῦ, κατὰ τὴν 24^{ην} Μαΐου 1846 ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς Νικελάου ἱερέα Διβίλλην ἐπονομαζόμενον, ὅστις ἦτο γέννημα καὶ θρέμμα τῆς νήσου Φαλεγάνδρου, καὶ Αἰκατερίνας Μπουζικανοπούλου, Κρησοῦν τὸ γένος, ἐκ τῆς ἀνωθεν ἐπαρχίας Κυδωνίας ἀπὸ τῆν εὐγενεστέρην οἰκγενεῖαν τοῦ ἱστορικοῦ καὶ ἡρωικοῦ χωρίου Θερίσου, εἰς τὸ ὅποιον μετέβη καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐφημέριος, ὅπου καὶ ὁ μακάριος ἀνατρέφει ἐν παιδείᾳ καὶ νοθεσίᾳ Κυρίου, ἔμαθε δὲ καὶ ὀλίγα γράμματα, ἀλλὰ τόσον ὀλίγα, ὥστε μόνον ἀνεγίνωσκεν, ἀλλ' ἐκεῖνα τὰ ὀλίγα τὸν ἐφέλησαν πάρα πολύ, καθὼς θὰ ἴδωμεν κατωτέρω. Ἐπειδὴ δὲ ἔμεινον ἀτεκνος, μετήρχετο τὴν γεωργικὴν. Γεωργῶν δὲ ὄλην τὴν ἡμέραν καὶ φυτεῖων ἀμπελοῦνα ἐκάθητο μετὰ τὸ δεῖπνον καὶ ἀνεγίνωσκε τὰ συναζάρια τῶν Ἁγίων καὶ μάλιστα τῶν Μαρτύρων τὰ ὅποια ὑπεργγάπα. Τοῦτο ἐγένετο καθ' ἑκάστην ἑσπέραν μέχρι μεσονυκτίου. Ἐλεγον δὲ οἱ γονεῖς αὐτοῦ πρὸς αὐτόν: παιδί μου πρέπει νὰ κοιμηθῆς νὰ ξεκουρασθῆς, διότι κίτριον ἔχεις ἐργασίαν. Ὁ μακάριος ἔλεγεν εἰς αὐτοῖς: δὲν ἀναπαύομαι οὔτε κοιμοῦμαι εὐχάριστα, ἐὰν πρότερον δὲν χορτάσω ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν.

Κατὰ δὲ τὸ τέλος τοῦ ἔτους 1865 ἀναγνώσας μεγάλου τινος Μάρτυρος τὸν βίον καὶ καταβεβληθεὶς τὴν καρδίαν, ἐστέναζε βαθύως καὶ εἶπε μετὰ κατανύξεως: Χριστέ μου ἀξίωσέ με νὰ χύσω τὸ αἷμά μου διὰ τὴν ἀγάπην σου. Ὁ δὲ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ἰωάννης, ἀόμματος ὢν, ὅστις ἐκάθητο πάντοτε μετ' αὐτοῦ ἀκροώμενος, ἐπέπληξεν αὐτόν καὶ τοῦ εἶπεν: τί λέγεις ἐκεῖ, ἀδελφέ μου, δὲν ἤξεύρεις ὅτι διὰ νὰ γίνῃ αὐτὸ ποῦ εἶπες πρέπει νὰ ἐγενθῆ διωγμὸς κατὰ τῶν Χριστιανῶν; Καὶ σὺ μὲν καὶ ἄλλοι πολλοὶ θὰ θνηθῆτε νὰ ὑποφέρετε τὰ μαρτύρια καὶ νὰ ἐφέληθῆτε, ἀλλὰ πόσοι θὰ ἀρνηθοῦν τὸν Χριστόν καὶ θὰ ἀπολωσθοῦν; Εἰς ταῦτα ὁ μακάριος οὐδὲν ἀπεκρίθη, ἀλλὰ στεναζὼν καὶ πάλιν βαθύτατα εἶπε: Ναί, Χριστέ μου, ἂν εἶναι θέλημά σου ἀξίωσέ με νὰ χύσω τὸ αἷμά μου διὰ τὴν ἀγάπην σου, ὅπως καὶ σὺ ἔχυσες τὸ αἷμά σου διὰ τὴν ἰδικὴν μου ἀγάπην. Ὁ δὲ ἀδελφὸς αὐτοῦ δὲν εἶπεν αὐτῷ μηδὲν πλέον, ἀλλ' ἐφύλαξε τοὺς λόγους τούτους μυστικῶς. Ἀκούσατε δὲ πῶς συνέβη νὰ ἐκπληρωθῇ ἡ ἐπιθυμία αὐτῆ τῆς καρδίας του. Ὡς γνωστόν, κατὰ τὸ ἔτος 1866 ἠγέρθη ἐκεῖνη ἡ τρομερὰ ἐπανάστασις ἐν Κρήτῃ εἰς τὴν ὅποιαν καὶ αὐτὸς ὑπηρετεῖ, κομίζων γράμματα ἐκ τοῦ ἐνὸς ἀρχηγοῦ εἰς τὸν ἄλλον, καὶ ὅπως ἄλλῶς ἠδύνατο. Κατὰ δὲ τὴν πέμπτην Φεβρουαρίου, ἡμέραν Κυριακὴν τοῦ 1867, εὐρέθη εἰς τὸ χωρίον Φουρνὲ τῆς αὐτῆς ἐπαρχίας, εἰς τὸ ὅποιον εἶναι πλείστοι ἐπαναστάται, οἵτινες, ὡς λέγουσι, ἐπροδότησαν ἀπὸ τινος Χριστιανῶν εἰς τὸν ἐκεῖ πλησίον εὐρισκόμενον Πασῶν, ὅστις, ἀποστεύων πολυάριθμον στρατόν, περιεκύκλωσε τὸ ἀνωθεν χωρίον καὶ συνέλαβε πλείστους ἐκ διαφόρων χωρίων τῆς αὐτῆς ἐπαρχίας μεταξὺ τῶν ὅποιων συνελήφθη καὶ ὁ μακάριος Γεώργιος ἀφ' οὗ δὲ τοὺς συνέλαβον, τοὺς ἀπήγαγον εἰς τὰς

σκηνάς των. Ἐκεῖ δὲ λαβόντες δύο ἐξ αὐτῶν ἐκ τοῦ χωρίου Φουρνὲ ἐβασάνιζον αὐτοὺς ἀνηλεῶς διὰ τὸ μάρτυρήσουν ἀπὸ ποῖον χωρίον κατάγεται ἕκαστος. Καὶ τοὺς μὲν τῶν ὑψηλῶν χωρίων κατοίκους ἐκράτησεν ὁ Πασᾶς, τοὺς δὲ λοιποὺς ἀπέστειλεν εἰς τὰ Χανιά πρὸς τὸν Μουσταφᾶν Πασᾶ, ὅστις παρακληθεὶς ἀπὸ τὸν φίλον του μακαρίτην Ἰωάννην Τσαπάκην ἢ Γιάννακαν, ἀπέστειλεν ἐπιστολὴν εἰς τὸν συλλαβόντα αὐτοὺς Πασᾶν διὰ τὸ ἀπολύσει ὅσους ἐκράτησεν. Ἄλλ' αὐτὸς προνοήσας τοῦτο διέταξε τὸν σκοπὸν νὰ κρατήσῃ τὸν γραμματικομιστὴν μέχρις οὗ ἐκτελέσει τὸν αἰμοβόρον αὐτοῦ σκοπὸν, διότι τὴν νύκτα τῆς Κυριακῆς πρὸς τὴν Δευτέραν κατέκοψεν αὐτοὺς· διότι δὲν τοὺς ἐφόρνευεν ἀπλῶς, ἀλλ' ἐκοπτε πρῶτον τὰ ὄτα, τὴν μύτην, τὴν γλῶσσαν, τὰς χεῖρας, τοὺς πόδας, τὰ ἀπόκρυφα μέλη, ἐξώρυσσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τελευταῖον ἐκοπτε τὴν κεφαλὴν. Τοῦτο δὲ τὸ τέλος ἔλαβον ὅλοι ἀδιακρίτως. Ἄλλ' ἀρ' οὐ δὲ ἤλθε καὶ ἡ σειρά τοῦ μακαρίου Γεωργίου, λαβὼν αὐτὸν εἰς ἀξιωματικὸς, ἐκ τοῦ ἀνωθεν χωρίου Ἀλικιανοῦ, Μουλατζιπαχρῆς ὀνομαζόμενος, ὅστις ἐγνώριζεν αὐτὸν παιδιόθεν, εἶπεν εἰς αὐτόν: Ἐλα μωρὲ Γιωργάκη νὰ κάμῃς μὴ δουλειὰ ὅπου θὰ σοῦ εἰπῶ, διὰ τὸ γλυτώσῃς τὴν ζωὴν σου, ἐὰν θέλῃς, διότι σὲ γνωρίζω καὶ σὲ λυποῦμαι νὰ ἀποθάνῃς. Ὁ δὲ εἶπεν εἰς αὐτόν: τί δουλειὰ εἶναι αὕτη Μπαχρῆ Ἄγα; Αὐτὸς δὲ τοῦ ἀπεκρίθη: νὰ γίνῃς τούρκος. Τότε ὁ μακάριος ἐγέλασε καὶ τοῦ λέγει: μὴ γένοιτο νὰ ἀλλάξω τὴν πίστιν μου, ὅχι μόνον ἂν μοῦ χαρίσατε τὴν ζωὴν, ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸν κόσμον. Τότε πάλιν τοῦ λέγει: Ἐγὼ ἤθελα νὰ σοῦ κάμω αὐτὸ τὸ καλὸ, διότι, ὅτε ἤμουν μικρὸς ἀκόμη, ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἔσπασε τὸ ποδάρι του ὁ ἀδελφός μου Ἀρίφ, καὶ τοῦ τὸ ἐθεράπευσεν ὁ πατέρας σου. Ἀλλὰ ἀφοῦ δὲν δέχεσαι τὴν συμβουλὴν μου μὲ ἄλλον τρόπον δὲν δύναμαι νὰ σὲ σώσω καὶ ἄς εἶναι ἡ ἁμαρτία τοῦ θανάτου σου ἰδική σου καὶ εἰς τὸν λαιμόν σου. Ἄλλ' ἀρ' οὐ δὲν λυπᾶσαι τὴν ζωὴν σου, δὲν λυπᾶσαι τοῦλάχιστον τοὺς γονεῖς σου ἢ καὶ τὴν ἀδελφὴν σου καὶ τὸν τυφλὸν ἀδελφόν σου, οἱ ὅποιοι θὰ μείνουν ἀπροστάτευτοι; Ἐπειδὴ ὁ πατήρ σου εἶναι γέρον καὶ ἄμα ἐσὺ ἀποθάνῃς μὲ τοιοῦτον σκληρὸν θάνατον ἀφείκτως θὰ ἀποθάνῃ καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν λύπην του. Τότε ὁ εὐλογημένος ἀπεκρίθη πρὸς αὐτόν μετὰ θάρρους: καὶ ἂν εἶναι καλὸ ὅπου θέλεις νὰ μοῦ κάμῃς ἔχετο διὰ τὸν ἑαυτό σου, καὶ ἐγὼ δὲν γίνομαι τούρκος, ἀλλὰ Χριστιανὸς ἐγεννήθην, Χριστιανὸς εἶμαι καὶ Χριστιανὸς θὰ ἀποθάνω. Μάθε δὲ πρὸς πλειοτέραν βεβαίωσιν τῆς σταθερότητός μου, ὅτι πρὸ πολλοῦ ἐπεθύμησα τὸ μάρτυριον, καὶ ἐζήτησα ἀπὸ τὸν Χριστὸν μου νὰ μὲ ἀξιῶσῃ νὰ τὸ ἀπολάβω. Καὶ τώρα ἄς εἶναι δοξασιμένος ὅπου μὲ ἤξιωσε τοῦ παθουμένου, νὰ φανῶ τόσο ἀφρον, νὰ καταφρονήσω τῆς θείας του δωρεᾶς μὴ γένοιτο νὰ πράξω τὸ τοιοῦτον οὐδέποτε, καὶ τώρα μάλιστα ἂν θέλῃς νὰ σοῦ εἰπῶ, καὶ τοῦτο διὰ τὸ καλὸν τῆς ψυχῆς σου, σὺ ἔπρεπε νὰ γίνῃς Χριστιανὸς ὅπου εἶσαι γεννημένος ἀπὸ μητέρα Χριστιανὴ καὶ ἤξεύρεις ἀπὸ αὐτὴν πολὺ καλὰ τὰ τῆς ἀγίας ἡμῶν πίστεως, διὰ δὲ τοὺς γονεῖς, τὸν ἀδελφόν καὶ τὴν ἀδελφὴν μου μὴ σὲ μέλει, διότι, ἴσα-ἴσα, ἄμα ἀποθάνω διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ μου, θὰ ἔχω παρησίαν εἰς αὐτόν καὶ θὰ τοὺς προστατεύσω χιλιάκις περισσότερον καὶ καλλίτερον. Ταῦτα καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα ἀκούσας ὁ Μπαχρῆς καὶ αἰσχυνοθεὶς καὶ ἀπελπισθεὶς ἄμα ἀρῆκεν αὐτόν. Τότε παραλαβὼν αὐτόν κατ' ἴδιον εἰς Χριστιανὸς ἀξιωματικὸς, Χατζηγεωργανοῦλ Φουγλανάκης ὀνομαζόμενος, λέγει εἰς αὐτόν: βρὲ Γιωργάκη, κάμε αὐτὸ ποῦ σοῦ λέγει ὁ Μπαχρῆς Ἄγιος, διὰ τὸν

ἀπακτίσης νὰ γλυτώσης τὴν ζωὴ σου, καὶ ὅταν ὑπάγῃς εἰς τὸ σπίτι σου, πάλιν εἶσαι Χριστιανὸς καὶ ὁ Θεὸς σὲ συγχωρεῖ διότι βλέπει τὴν ἀνάγκην. Τότε λέγει εἰς αὐτὸν ὁ Γεώργιος: δὲν φοβεῖσαι τὸν Θεόν, Καπετὰν Μανώλη, νὰ μοῦ λέγῃς αὐτὰ τὰ διαβολικὰ λόγια; ἂν καὶ δὲν τὰ λές ἀπὸ κακία σου, ἀλλ' ἀπὸ πλάνην, δὲν ἤξεύρεις τί λέγει τὸ Εὐαγγέλιον διὰ τὰς τοιαύτας περιστάσεις; Ἄκουσε τί λέγει ὁ Χριστὸς: «Πᾶς ὅστις ὁμολογήσει ἐν ἑμοί ἐμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω καὶ ἐγὼ ἐν αὐτῷ ἐμπροσθεν τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς. Ὅστις δ' ἂν ἀρνήσῃται με ἐμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ἀρνήσομαι αὐτὸν καὶ ἐγὼ ἐμπροσθεν τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς». Λοιπὸν ἐὰν πράξῃς αὐτὸ πού μοῦ λέγεις, πρέπει νὰ χύσω τὸ αἷμα μου διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, ὅπως ἀποπλύνω τὴν ἄρνησιν καὶ μάλιστα ἐὰν πράξω αὐτὸ ὅπου μοῦ λέγεται, ἐξ ἄπαντος θὰ μοῦ ὀργισθῇ ὁ Χριστὸς καὶ θὰ με καταστρέψῃ ὡς καταφρονητὸν τῆς μεγάλης του ταύτης εἰς ἐμὲ χάριτος, τὴν ὁποίαν μοὶ ἔδωκε καθὼς τοῦ ἐζήτησα. Λοιπὸν ἄς μὴν ἔχῃ ἐλπίδα οὐδεμίαν ὁ Μπαχρῆς Ἅγας, ὅτι θὰ γίνῃ τὸ θέλημά του. Τότε παραλαβόντες αὐτὸν οἱ στρατιῶτες, τὸν ἔφεραν πάλιν εἰς τὸν Μπαχρῆν, ὅστις καὶ πάλιν τοῦ λέγει: Αἱ τί ἀπεράσιαι; ὁ δὲ μακάριος Γεώργιος τοῦ λέγει μὲ μεγάλην χαρὰν καὶ μὲ πολὺ θάρρος: ὅ, τι σοῦ εἶπα καὶ πρὶν αὐτὸ σοῦ λέγω καὶ τώρα καὶ αὐτὸ θὰ λέγω καὶ μέχρι τελευταίας μου ἀναπνοῆς. Δηλαδή ὅτι «Χριστιανὸς ἐγεννήθην, Χριστιανὸς εἶμαι καὶ Χριστιανὸς θέλω νὰ ἀποθάνω. Δὲν ἀρνοῦμαι τὸν Χριστὸν μου, δὲν γίνομαι τούρκος, δὲν ἀφίνω τὴν ὑπέρογκον πίστιν νὰ πιστεύω εἰς τὴν ζωοδεσπότην καὶ σκοτεινοτάτην ἰδικὴν σας σατανικὴν πλάνην». Τότε ἀπελπισθεὶς παντελῶς τὸν παρέδωκεν εἰς τοὺς δημίους, οἱ ὅποιοι τὸν παρεκίνησαν νὰ πῆ ροῦμι μίαν ριᾶλην, ἀλλ' αὐτὸς ἐγέλασε καὶ τοὺς λέγει: Σὰς εὐχαριστῶ, δὲν θέλω ροῦμι νὰ πῶ, διότι ἐγὼ νὰ βαδίσω μεγάλον δρόμον καὶ πρέπει νὰ ἔχω σώας τὰς φρένας. Τότε ἄρχισαν νὰ τὸν κακοποιῶν, καθὼς καὶ τοὺς ἄλλους. Ἄλλ' ἐν τῷ αὐτοῦ κακοποιουμένου ἑλαίου καὶ ἔθρῆνον οἱ Χριστιανοὶ ὁ εἰς τὴν ζωὴν του, ὁ ἄλλος τὴν γυναῖκά του καὶ τὰ τέκνα του, αὐτὸς ὅμως ὁ εὐλογημένος Ἰσακτο ὡς λίθος πελεκώμενος καὶ οὐχὶ μόνον δὲν ἐρόναζεν, ἀλλ' οὐδὲ ποσῶς ἐδάκρυζεν ἢ ἐστέναζεν, ἀλλὰ ἔχαίρει ὡς νὰ ἐστέκατο γαμβρός, ἐν ὧρα στέψεως, καὶ ἐδόξαζε καὶ ἠεὐχαρίσκει τὸν Θεόν, ὅτι τὸν ἤξιωσε νὰ ἴδῃ εἰς τοιαύτην πανευφρόσυνον ὥραν, γελῶν δὲ, εὐχαρίσκει καὶ τοὺς δημίους λέγων εἰς αὐτούς: Σὰς εὐχαριστῶ πάρα πολὺ, διότι μοῦ προξενήσατε μεγάλην δόξαν καὶ χαρὰν μὲ αὐτοὺς τοὺς ὀλίγους πόνους καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ με κάνετε περισσότερα κομμάτια ἀπὸ τοὺς ἄλλους, διότι ὅσον περισσότερον με βασανίσετε, τόσον περισσότερον θὰ με δοξάσῃ ὁ Χριστὸς μου εἰς τοὺς οὐρανοὺς. Ἀφοῦ λοιπὸν ἔκοψαν τὰς χεῖρας, τὰ ὦτα, τὴν ρίναν, τὰ ἀπόκρυφα μέλη, τὴν γλώσσαν καὶ τοὺς πόδας αὐτοῦ, ἔξωρυξαν τοὺς ὀφθαλμούς, ἔκοψαν τελευταῖον καὶ τὴν τιμίαν αὐτοῦ κεφαλὴν καὶ οὕτω ἔλαβε μακάριον τέλος τοῦ μαρτυρίου ὡς ἐπόθει καὶ ἀνέβη στεφανηφόρος εἰς τὰ οὐράνια, ἵνα λάβῃ ἐντελῶς τὰ βραβεῖα τῆς λαμπρᾶς νίκης, ὁμολογίας καὶ σταθερᾶς ἀλλήσεως παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ ἀγωνοθέτου. Τὸ δὲ τίμιον αὐτοῦ καὶ ἅγιον λείψανον ἐνώσαντες οἱ ἀγαρηνοὶ μετὰ τῶν λειψάνων τῶν πρὸ αὐτοῦ φονευθέντων Χριστιανῶν, ὡς εἶπομεν ἀνωτέρω, ἔρριψαν αὐτὰ εἰς τόπον ἀπόκρυφον καὶ ἀγνωστον μέχρι σήμερον. Τοῦτο εἶναι, ἀδελφοί, Χριστιανοὶ τὸ μαρτύριον τοῦ ἁγίου τούτου νέου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Κρητῆ καὶ ἄς μὴ διστάσῃ καὶ ἄς μὴ ἀμφιβάλλῃ οὐδεὶς, διότι ἐγράφη πιστῶς καὶ ἀκριβῶς ὅπως τὸ διηγοῦνται μεγαλοφώνως οἱ ἀνωτέρω αὐτόπται καὶ αὐτήκοοι ἀξιόπιστοι μάρτυρες. Ταῦτα δὲ κατορθώσῃ ἢ πίστις εἰς τὴν ψυχὴν ἁεὶνῶν, οἱ ὅποιοι θὰ προσκαλληθῶσιν εἰς αὐτὴν καὶ διὰ τελείας ἀγάπης ἐνωθῶσι μετὰ τοῦ Χριστοῦ. Τὰ πάντα οὗτοι θυσιάζον καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν των ὑπὲρ τῆς ὁμολογίας τοῦ ἀγαπημένου Χριστοῦ, ἐλπίζοντες ὅτι θὰ τύχουν αἰώνιου μακαριότητος, ἧς εἶθε νὰ τύχωσι πάντες οἱ Χριστιανοί. Ἀμήν.

ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Χριστιανικῆς Ἀγιολογίας, χρυσὰ καταλαμβάνει σελίδας τὸ κεφάλαιον αὐτῆς τὸ ἀναφερόμενον εἰς τοὺς Νεομάρτυρας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ὁρθῶς ἐλέχθη ἐπὶ τοῦ Τερτυλλιανοῦ κατὰ τὸν 3ον αἰῶνα, ὅτι οἱ διωγμοὶ κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ δὲν ἀπέκοψαν τὴν προόδόν του. Τὸ αἷμα τῶν μαρτύρων ἐπύρεξεν ὁ σπῆρος τοῦ Ἐὐαγγελίου.

Ἀλλὰ καὶ οἱ ἀπερίγραπτοι διωγμοὶ καὶ αἱ πιέσεις τῶν Τούρκων ἀνέδειξαν μάρτυρας καὶ ἁγίους, οἵτινες διὰ τῶν παθημάτων καὶ τοῦ μαρτυρίου ἢ τοῦ ἐναγέτου βίου των, συνετέλεσαν εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τῶν Χριστιανῶν καὶ στερέωσιν τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως.

Ἐκάστη ἐπαρχία καὶ πόλις ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἀνέδειξε σπουδαίους καὶ ἐξόχους ἄνδρας καὶ ἁγίους καὶ δὴ ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς δουλοσύνης, οἵτινες «ἐν γενεαῖς ἰδοξάσθησαν καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτῶν καύχημα» (Σοφ. Σειρ. μδ' 7). Καὶ ἡ ἡρωϊκὸς Κρήτη δὲν ἦτο δευατὸν νὰ ὑστερήσῃ εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον καὶ ἀνέδειξε νεομάρτυρας μεταξὺ τῶν ὁποίων τελευταῖος εἶναι καὶ ὁ Νεομάρτυς Γεώργιος.

Ἐκ σχετικῆς ἐρεῖνης ἦν ἐνήργησεν ὁ Ἄστυν. Σταθμάρχης Θεοφίσσαν κ. Κ. Γεωργιακάκης προέκρινεν ὅτι ἡ μήτηρ τοῦ Νεομάρτυρος Γεωργίου Αἰκατερίνη Μποζανοπούλα πράγματι κατήγετο ἐκ τῶν ἐγγενεστέρων οἰκογενειῶν τοῦ ἱστορικοῦ καὶ ἡρωϊκοῦ χωρίου Θεοφίσσαν. Στενοὶ ὁμοῦ συγγενεῖς δὲν ἐπάρχοναι σήμερον ἐν τῇ ζωῇ οὔτε καὶ ἄλλη οἰκογένεια Μποζανίδων. Εἰς ἀδελφὸς τῆς μητρὸς του Κωνσταντῖνος εἶχε μετανοήσει ἀπὸ ἐνοχῆς εἰς Χανιά, ἐκεῖθεν δέ, μετὰ τὸν θάνατόν του, ἡ οἰκογένειά του μπερῆ εἰς τὸ χωρίον Γαλατᾶ. Ὡς πρὸς τὴν δρᾶσιν τοῦ Γεωργίου καὶ τὴν ἐν γένει ζωὴν του εἶπεν εἰς ἡμᾶς ἀξιόπιστος κάτοικος τοῦ χωρίου, ὀνόματι Δημήτριος Λεβεντάκης τοῦ Ἀγγελῆ, ὅτι ἐνθυμεῖται καλῶς τὸν τυφλὸν ἀδελφὸν τοῦ Γεωργίου Ἰωάννην, ὅστις συχνὰ κατὰ τὰ 8τη ἐκεῖνα ἐπισκέπτετο τὸ χωρίον Θεοφίσσαν καὶ μὲ τρόπον πρωτοφανῆ ἐγνώριζε τοὺς πλείστον τῶν κατοίκων ἐκ τῆς ὀμιλίας καὶ τῆς ἀφῆς. Συχνὰ δέ διηγείτο ἱστορίας περὶ τῆς οἰκογενείας του καὶ τὰ μάτια του ἐβούρταναν διὰ τὴν παντελῆ καταστροφὴν τῆς. Ὡς πρὸς τὸν Γεώργιον ἔλεγεν: Ὁ καλὸς Θεὸς ἤκουσε τὴν προσευχὴν του καὶ τὸν ἤξιώσε νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ μεγάλη του ἐπιθυμία.

Γ. Π. Γ.